

opusdei.org

„Esu dėkingas Danui Brownui“

28-erių Andrea Erminis dirba Florencijoje (Italijoje). Prieš metus perskaitęs „Da Vinčio kodą“ nustebė, kad taip romane vaizduojamas Opus Dei. Ėmė gilintis ir... šiandien pats priklauso šiai katalikiškai institucijai. „Dano Browno dėka atradau tikėjimo grožį,“ – sako jis.

2006-05-30

Andrea Erminis dirba vienos Florencijos firmos personalo

skyriuje. Perskaitęs „Da Vinčio kodą“ apstulbo, kad romane taip neigiamai aprašoma bažnytinė institucija Opus Dei. „Man kilo įtarimas, todėl ėmiau gilintis,“ – pasakoja jis.

- Kaip atradai Opus Dei?

- Prieš pusantrų metų skaitydamas „Da Vinčio kodą“ stebėjausi, kad Opus Dei vadinamas „keista katalikų organizacija“, kuri vilioja naujus narius jiems „plaudama smegenis“, veikia slaptai ir praktikuoja mazochizmą. Man kilo įtarimas, tad nutariau pats viską išsiaiškinti. Atrodė absurdas, kad Katalikų Bažnyčia į savo ratą galėtų priimti tokio plauko organizaciją.

Ėmiau ieškoti pačiu lengviausiu keliu: internete per *Google*. Tuo pat suradau Opus Dei tinklalapį, paskui smalsumo vedamas nusipirkau šv. Chosemarijos dvasinių apmąstymų knygą „Kelias“ ir vienu prisėdimu ją perskaičiau.

- Koks tuo metu buvo tavo krikščioniškasis gyvenimas?

- Į bažnyčią eidavau du kartus per metus: per Kalėdas ir Velykas. Nors tikėjimo uoliai nepraktikavau, labai branginau Popiežių ir Katalikų Bažnyčią apskritai.

- Ir kas nutiko paskui?

- Smalsumas virto kur kas gilesniu atsivertimo keliu. Mat anksčiau tikėjimas man atrodė atgyvena, kuriai mano gyvenime nėra vietos ir kuri labiau pritinka senutėms, nuolat kalbančioms rožinį.

Tačiau mane patraukė ir net suvirpino širdį knygos frazė „pašvęsti darbą ir kasdienį gyvenimą“. Be to, atviras kalbėjimo stilius „Kelyje“, kur atrodo, kad šv. Chosemarija kalbasi tiesiai su tavimi, man padėjo viską apmąstyti.

Internetė sužinojau, kad Opus Dei skatina įvairias misijas, kaip kad ELIS Romoje ar IESE Barselonoje. Ypač mane patraukė mintis, kad krikščioniškąją dvasia galima papildyti dėstymą vadybos mokyklose ar pačius paprasčiausius rankų darbus.

Galiausiai nutariau nusiųsti elektroninį laišką į Opus Dei tinklalapį prašydamas nurodyti, kur galėčiau kreiptis tiesiogiai. Man atsiuntė vieno centro – L'Accademia dei Ponti (Florencijoje) adresą ir čia, padedamas kunigo, pradėjau dvasiškai tobulėti bei susipažinau su kitais Opus Dei nariais.

- Kaip sekėsi toliau eiti šiuo keliu?

- Ėmiau dažniau melstis ir lankytis įvairiuose Opus Dei rengiamuose krikščionių susibūrimuose: kartą per mėnesį – dvasiniuose pasibuvimuose, o kiekvieną savaitę – pokalbiuose koku nors tikėjimo klausimu ar apie

kokią nors dorybę. 2005 m. lapkričio 1 d. tapau Opus Dei rėmėju, o gegužės 13 d. – šios organizacijos nariu.

Didžiausias pokytis įvyko tuomet, kai suvokiau, jog turiu puoselėti savo dvasinį gyvenimą ir kad jį puoselėti galiu padedamas Dievo bet kuriuo dienos metu. Jau seniai kasdien einu į bažnyčią ir kalbu rožinį: šitaip „nepametu galvos“, o dirbančio manęs neapleidžia džiaugsmas.

- Ką po viso šito manai apie „Da Vinčio kodą“?

- Jei ne Danas Brownas, nebūčiau iš naujo atradęs tikėjimo grožio ir savo pašaukimo. Be abejo, Dievas mane galbūt būtų aplankęs kitais keliais, tačiau šis kelias man prasidėjo nuo mįslės: nuo nepalankiai ir niūriai nušviestos Katalikų Bažnyčios. Dėl to Danui Brownui esu be galo dėkingas. Ir aš toks turbūt ne vienintelis...

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/esu-dekingas-danui-
brownui/](https://opusdei.org/lt-lt/article/esu-dekingas-danui-brownui/) (2025-04-06)